

Магда дивиться на трун, а трун дивиться в небо. Мертва дівчина плаває горілиць, її довге чорне волосся розповзається по воді й створює чудернацький узор, як на гуцульських килимах, лише чорним. Над ними — великий повний місяць, такий, як Магда любить і якого страшенно боїться водночас. Місяцю байдуже і на Магду, і на трун — він просто котиться по небу. Магда підходить ближче до озера і ледь не падає у воду, просто до дівчини, яка до тремтіння в колінах нагадує саму Магду двадцять років тому. На якусь мить Магді здається, що це вона і є, і це так природно, бо саме це й мало статися з нею тоді. На цьому ж місці, у цьому ж озері.

— Бляха! — лається Магда вголос, щоб пересвідчитися, що вона жива, що цей трун — це не вона.

Липкий страх поглинає її повністю, і навіть уві сні Магда боїться свого минулого і цього труна в озері. Вона змушує себе усвідомити, що це лише сон, і прокидається.

Час повертатись туди, куди краще не повертатись

Магда більше не контролювала свій страх. Він став більшим за її силу ігнорувати його, стискати до розміру горошинки, запихати якнайдалі, щоб не бачити, не чути і не відчувати. Всі свої тридцять шість років Магда якось давала собі із цим раду. А останні три роки — ні.

Скільки там живе кохання, три роки? Виявляється, війни живуть довше. Що більше часу минало від початку великої війни, то більше Магда розуміла, що страх тільки росте, і вже зовсім скоро він буде таких розмірів і такої сили, що знесе її, як велетенська океанська хвиля. Найбільше Магда боялася втратити контроль над своїм життям і своїми почуттями. Але саме так і відбувалось, бо з великим кінцем світу прийшов і кінець Магдиного контролю над будь-чим, а особливо — над тим, що відчувати і як переживати цей великий кінець усьому. Страх став постійним її супутником, іноді Магді здавалося, що він чатує біля ліжка і насідає на неї сонну в ті короткі години, коли все ж вдавалось поспа-

ти, а останні три роки вдавалося дедалі рідше й рідше, бо страх будив її, не даючи спати взагалі.

Магда прокинулась і не одразу зрозуміла, від чого — від страху чи від телефонного дзвінка.

— Магдо, її таки вбили.

Не треба довго думати, аби зрозуміти, про кого каже Ромко, однокласник Магди. Їх розділяють шістсот кілометрів, бо Ромко після університету повернувся в село і тепер працює слідчим у районі, а вона, навпаки, тікала з того ж таки села якнайдалі, аби ніколи більше туди не повертатися. Але від Ромка важко втекти, бо їх пов'язує надто багато, і втекти від Ромка означало б остаточно втекти від свого минулого. А це було неможливо. Хто тікав — той знає. Тож лише Ромко міг подзвонити Магді о п'ятій ранку і без реверансів сповістити новину, яка мала би підняти Магду з ліжка і змусити приїхати в рідне село.

— Ромку, все одно не приїду. — Магда згадала свій сон. Вона поки не знала, що її злило більше — сон чи Ромко, бо останній хотів затягнути її туди, куди вона заприсяглася більше ніколи не повертатись, гори воно все вогнем.

Від думки про повернення в рідне село стиснуло горло. Магда встала з ліжка і підійшла до дзеркала:

— Тобі тридцять шість. Ти журналістка, яка за шістнадцять років роботи вже стільки історій чула, що можна було б і зрозуміти: твоя історія — не унікальна. Чого лише варті три останні роки. — Магда пильно вдивлялася у свої очі в дзеркалі, чітко та голосно промовляючи кожне слово. — Врешті, тобі тоді було шістнадцять. Двадцять років минуло, і більше втікати ти не можеш. Та й утікати особливо нікуди. — тут Магда скривила-

ся, здавалося, відображення в дзеркалі скривилося ще більше.

Магдин будинок, на який вона все доросле життя працювала, відколи втекла зі свого села, згорів дотла. І вина в цьому знову ж таки велика війна. Чи, точніше, ті, хто її затіяв і реалізовував. Вони спалили Магдин дім, вони вбили Магдиних знайомих, вони посіяли в Магдиній і до того неспокійній душі цей задушливий страх, що не давав їй спати вночі й жити вдень. Не давав почуватися в безпеці жодної хвилини. Магда останнім часом багато думала про те, що треба рятувати себе. Але ж не в селі, де колись вона вже втратила спокій. Та що там спокій — там вона втратила себе.

Тим часом Ромко не вгавав. Телефонував безупинно. Таким він був ще зі школи — і мертвого з могили дістане. Звучить іронічно як про слідчого, але так воно й було.

— Магда, ти ж журналістка, хіба тобі не цікаво вбивство шістнадцятилітньої дівчини?

О, Магді було дуже цікаво. Інакше ця дівчина їй би не снилася. А до снів Магда ставилася трепетно, особливо до таких. Зазвичай їй снівся один і той самий кошмар, а тут щось новеньке. Магду це страшенно цікавило і ще більше лякало.

Кілька днів тому Ромко розповів, що в їхньому рідному селі знайшли мертвою одинадцятикласницю. В озері. А однокласник дівчини пропав. Кажуть, вони зустрічалися. Тепер же Ромко відрепортував, що дівчина не втопилася — її вбили.

— І що, Ромку, до чого тут я?

— Як це «і що»?! — передражнив Магду однокласник. — Ти журналістка, напишеш статтю про це. Ти ро-

зумна, поможеш мені розслідувати справу. І тобі треба приїхати сюди, ти ж не можеш вічно сидіти по підвалах там, де щодень ракети на голови падають!

— Не щодня, а щоночі, — виправила Магда і задумалася: чи Ромко справді так боявся за її життя, чи відчував, що сам не впорається?

Як колись у школі, коли всі контрольні Ромко списував у Магди. Сяк-так ту школу закінчив, але не пропав — став ось слідчим. Ромкова наполегливість і зв'язки його тата своєю справою зробили. Вже більше десяти років Ромко працює слідчим, але в їхньому рідному селі вбивство сталося вперше. Ще й таке зухвале — хтось посягнув на життя дитини. Тож розслідувати це вбивство — справа честі для однокласника, здогадувалась Магда, слухаючи, як наполегливо Ромко переконує її приїхати.

— Магдо, тут все село стоїт на голові, бо востаннє тут хтос когос убивав ще за часів Довбуша! — емоційно протараторив Ромко, а в Магди стиснулося серце. Давно вона не чула цієї говірки без м'яких знаків у закінченнях. А Ромко, коли хвилювався, то говорив саме так. Правда, спокійний, як удав, він хвилювався рідко. А отже, ситуація таки була серйозною.

Чи то від гуцульського діалекту, чи від Ромкових історій у Магди спітніли руки і закортіло випити. Тепер Магда бачила в дзеркалі п'ятнадцятилітню себе, ще веселу і закохану, ще таку, яка не знає, що дуже скоро її любов до життя обірветься і вона зненавидить назавжди і себе, і свою любов, і село, а головне — зненавидить життя.

— Краще б мертвою колись знайшли мене, — залпом випивши п'ятдесят грам горілки, Магда почала розуміти, чому їй приснилась ця дівчина. І чому вона була